

Sygn. akt I C 744/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Dubrowski

Protokolant: Ewelina Pługowska

na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 29 października w Zgorzelcu sprawy

z powództwa **K. G.**

przeciwko (...) **Towarzystwu (...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 2866,93 zł (dwa tysiące osiemset sześćdziesiąt sześć złotych i 93/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 2066,93 zł od dnia 25-04-2013 r. do dnia zapłaty,

- 800 zł od dnia 28-05-2013 r. do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1036,68 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 744/13

UZASADNIENIE

Powód K. G. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. pozwem z 28-05-2013r o zapłatę kwoty: 4 222,95 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

1) 3 429,55zł od dnia 25-04-2013r.- do dnia zapłaty tytułem odszkodowania,

2) 800,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tytułem zwrotu należności za sporządzenie wyceny szkody

oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona kwota, wskazana w punkcie 1, wraz z wypłaconą już powodowi kwotą 1 677,09 zł stanowi sumę kosztów naprawy pojazdu powodów uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego spowodowanego przez ubezpieczonego w pozwanym Towarzystwie sprawcę i kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy.

W ocenie powoda, pozwany w sposób nieuprawniony zaniżył stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, zaniżył koszty materiałów lakierniczych oraz zaniżył ceny części zamiennych (poprzez zastosowanie cen części nie oryginalnych, tzw. zamienników), co sprzeczne jest z zasadą pełnego odszkodowania oraz prawa

poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody. Z powodu weryfikacji kosztorysu pozwanego powód poniósł wydatek w kwocie 800 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- (...) S.A. w W. zaproponowała tytułem ugody kwotę 1935,41 zł tytułem dopłaty odszkodowania.

Wskazała, że nie kwestionuje co do zasady swojej odpowiedzialności jako ubezpieczyciela za skutki wypadku, w którym uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Podniosła, że tytułem odszkodowania wypłaciła powodowi kwotę 1 677,09zł i po weryfikacji kosztorysu dołączonego do pozwu wycenia szkodę powoda na kwotę 3 612,50 zł plus gotowa jest zwrócić 250 zł tytułem prywatnej opinii.

Powód nie przystał na zaproponowane propozycje ugodowe.

Pozwany zaakceptował opinie biegłego w całości.

Strona powodowa nie ustosunkowała się do opinii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Na skutek kolizji drogowej zaistniałej w dniu 25 marca 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd powoda marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący jego własność. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. w W..

Powód szkodę zgłosił u pozwanego tego samego dnia. Decyzja o wypłacie odszkodowania zapadła w dniu 14-05-2013r. Samochód powoda w momencie wypadku miał trzynaście lat i nie posiadał widocznych uszkodzeń zewnętrznych.

(bezsporne)

W toku likwidacji szkody pozwana dokonała kalkulacji naprawy pojazdu i określił jej wysokość na kwotę 1677,09 zł. Przy wykonywaniu kalkulacji zastosowano ubytek wartości części zamiennych w wysokości 40 % ceny. Koszt materiału lakierniczego pomniejszono o 37% z uwagi na zastosowany współczynnik odchylenia, zastosował stawkę za roboczogodzinę w wysokości 60zł .

(kalkulacja naprawy w aktach szkodowych, opinia biegłego K. B.– k. 51-66)

Tytułem odszkodowania pozwana wypłaciła powodowi kwotę 1677,09zł .

(bezsporne)

Powód uznał wypłacone przez pozwanego odszkodowanie za niepokrywające całości szkody i zlecił wykonanie wyceny rzeczoznawcy samochodowemu D. Ł.. Rzeczoznawca ten w dniu 20-05-2013r sporządził kalkulację naprawy w systemie (...), którą wycenił na kwotę 5°106,64 zł brutto. Pismem, z dnia 20-05-2013r powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(rachunek – k. 11v, kalkulacja naprawy – k. 7v-10, wezwanie wraz z kopią nadania k-12)

Strona pozwana nie ustosunkowała się do prywatnej opinii podtrzymała tylko swoje stanowisko uznając jej ostateczne.

(bezsporne)

W toku postępowania, na wniosek powoda przeprowadzono dowód z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowych, ruchu drogowego i wypadków drogowych mgr inż. K. b.na okoliczność wartości szkody w pojeździe powoda w postaci rzeczywistych kosztów naprawy według cen średnich.

Biegły stwierdził, że kosztorysy- wykonany przez pozwane Towarzystwo jak i prywatny kosztorys sporządzony na zlecenie powoda są spójne w zakresie kwalifikacji części do naprawy i wymiany. .

Koszt naprawy pojazdu powodów w ocenie biegłego wynosi łącznie 5 009,37 zł przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych oznaczonych symbolem O i kosztów naprawy według standardów producenta. Zastosowanie części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości samochodu w stosunku do stanu przed kolizją.

Zastąpienie części oryginalnych częściami alternatywnymi przy cenach i standardach naprawy stosowanych w (...), obniży koszty naprawy do kwoty 3744,02zł.

Zastosowanie części oznaczonych symbolem Q i Pj nie będzie skutkowało obniżeniem wartości samochodu po naprawie w stosunku do jego wartości przed wypadkiem. Nie będzie też miało wpływu na bezpieczeństwo użytkownika.

(opinia biegłego K. B.– k. 51-66)

Sąd zważył, co następuje

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego, podczas którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Poza sporem pozostawały okoliczności faktyczne zdarzenia, a także zakres uszkodzeń jakim pojazd ten uległ.

Sporem objęta zaś była wysokość należnego powodowi odszkodowania, w szczególności w zakresie kosztów jego naprawy. Strona powodowa domagała się ustalenia wartości szkody według wersji 1 opinii biegłego sądowego przy zastosowaniu części zamiennych oryginalnych oznaczonych symbolem O i kosztów naprawy według standardów producenta. Natomiast pozwany optował za drugą wersją opinii biegłego.

Z uwagi, że spór w sprawie miał wyłącznie jurydyczny charakter co odpowiedniego zastosowania normy z art 361 k.c., w zakresie sposobu wyliczenia szkody, pominięto rozważania w pozostałym zakresie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. i poglądów doktryny i judykatury naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Kodeks cywilny w powołanym wyżej przepisie art. 361 § 2 wyraża zasadę pełnego odszkodowania, mającą istotne znaczenie w wypadkach szkód wyrządzonych czynem niedozwolonym, w których ochrona poszkodowanego jest szczególnie intensywna. Przepis ten ma funkcję kompensacyjną – czyni zadość potrzebie naprawienia poniesionej przez poszkodowanego szkody przez to, że odszkodowanie przywraca w jego majątku stan naruszony w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Odszkodowanie nie może być zatem niższe niż rozmiar wyrządzonej szkody.

Wskazana zasada pełnego odszkodowania wielokrotnie została wyrażona i sprecyzowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Już w wyroku z dnia 20 października 1972 r. (II CR 425/72, OSNC 1973, z. 6, poz. 111) Sąd Najwyższy wskazał, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Z kolei w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/2003, OSNC 2004/4/51) Sąd Najwyższy stwierdził, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce będą to zazwyczaj autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m.in. ich fachowością, rzetelnością technicznej obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą serwisową. Co więcej, wybranemu warsztatowi naprawczemu poszkodowany mógłby

powierzyć naprawę kompleksową, jeżeli obejmowałaby ona kilka różnych fragmentów uszkodzonego pojazdu. W uzasadnieniu tym Sąd Najwyższy definiuje ponadto, że pojęcie kosztów „niezbędnych”, stwierdzając że za takie należy uznać koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są zaś koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Podobnie uzasadnieniu orzeczenia z dnia 11. 06. 2003 r. (V CKN 308/01, Lex 157324) Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów. Z cytowanych poglądów judykatury nie wynika jednak, że zawsze musi to polegać na wybraniu najdroższego sposobu naprawy samochodu. Odwołanie się powyższych orzeczeniach do pojęcia „ekonomicznie uzasadnionych wydatków” wskazuje, że w przypadku możliwości realizacji celu jakim jest naprawy lub przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku przy zachowaniu jednakowych standardów jakościowych osiągniętego rezultatu możliwe jest za niższą kwotę to powinno się wybrać wersję lepszą pod względem ekonomicznym.

Wartość szkody – koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda ustalono na podstawie opisanej wyżej opinii biegłego mgr inż. K. B. (2) według wersji drugiej.

Koszt naprawy pojazdu powoda w ocenie biegłego wynosi łącznie 3744,02zł, biegły przy tym szczegółowo uzasadnił w opinii przyjęte przez siebie części, stawki materiałów i robocizny. Opinia powyższa została podzielona przez sąd orzekający. Biegły wyjaśnił szczegółowo dlaczego można uwzględnić w kalkulacji naprawy części oznaczonych symbolem Q jak również zamienniki z niższymi oznaczeniami typu Pj. Biegły wskazując, iż uszkodzeniu uległ samochód trzynastoletni więc całkowicie dopuszczalna i stosowana przez (...) jest naprawa przy zastosowaniu zamienników zwłaszcza w zakresie części nie związanych z bezpieczeństwem jakimi są listwy nakładek zderzaka i wykładzina zderzaka tylnego.

Dokonując więc obliczenia należnej powodowi kwoty Sąd wziął pod uwagę wartość całkowitą kosztów naprawy wynikającą z opinii biegłego w kwocie (...),025zł, którą pomniejszył o wypłaconą kwotę 1677,09 zł.

Na rzecz powodów zasądzić należało zatem łącznie kwotę 2866,93 zł, na którą składają się kwoty 2066,93 zł tytułem odszkodowania oraz 800,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy.

Zasadne było także żądanie odsetek od daty 25-04-2013 roku (ponad miesiąc od dnia decyzji o przyznaniu odszkodowania), na podstawie art. 481 k.c. mając na uwadze, iż powód zawiadomił pozwane towarzystwo o zdarzeniu w dniu zdarzenia. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie dni trzydziestu, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.11.2002r. V CKN 1331/00).

Na rzecz powoda należało także zasądzić kwotę 800,00 zł Kwotę tą powód zużył z uwagi, iż nie posiada on i nie musi posiadać wiadomości specjalnych w zakresie kosztorysowania szkód. Wydatek ten był pełni uzasadniony i bezpośrednio związane ze skutkami wypadku. Potrzeba sporządzenia tej kalkulacji powstała w związku wyceną szkody przez zakład ubezpieczeń, konkretnie dla weryfikacji jej prawidłowości. Powód zakładając sprawę o odszkodowanie

miał prawo skorzystać z opinii specjalisty aby sprawdzić czy jego przekonanie o zaniżeniu należnego mu odszkodowania oparte jest obiektywne przesłanki. Przekonanie powoda z resztą zostało znacznej części potwierdzone w niniejszym postępowaniu. W pozostałym zakresie żądanie powodów nie znalazło potwierdzenia w opinii biegłego dlatego podlegało jako bezzasadne oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. Uznając, że powodowie wygrali w 68 %. Powodom, należał się zwrot w takim procencie z poniesionych przez nich kosztów w łącznej kwocie 1524,54 zł (składających się z opłaty od pozwu w kwocie 212 zł kosztów ich zastępstwa w kwocie 617 zł i wydatków- kosztów opinii 695,52 zł,) tj. w kwocie 1036,68 zł. Pozwany nie żądał dla siebie zwrotu kosztów.